

Ak robíme, čo máme radi, tak to vidno

Keď ju človek vidí v jej relácii o chalupách, po chvíli si uvedomí, že tam zďaleka nie je len celebritou na návšteve. Ona tam totiž doslova patrí a každému dôjde, ako veľmi sa mylil, keď ju podvedome usádzal skôr do koča ako do voza. Moderátorka Katarína Jesenská.

Stáva sa vám často, že vás ľudia na prvý pohľad odhadnú skôr na mestskú intelektuálku?

Celý život. Narodila som sa v Bratislave a prežila život v Starom Meste, takže teoreticky to sedí, no od detstva som bola vychovávaná aj „do voza“. Hoci viem, že na ľudí, ktorí ma nepoznajú, robím skôr opačný dojem, a to napriek tomu, že som naozaj nikdy nebola tá mestská slečinka, čo má obe ruky ľavé. Keď som mala rok, naši totiž kúpili chalupu a trávili sme tam toľko času, že mám pocit, že som tam vyrástla. Pritom na začiatku to naozaj nebolo žiadne pohodlie. Latrínu sme mali sto metrov od domu, kúpeľňu žiadnu. Dodnes si pamätám, ako mi mama umývala vlasy v lavóre a ja som behala po celom dvore a pišťala, že ma štipe v očiach šampón... Žili sme tam teda naozaj taký obyčajný dedinský život. Otec ma brával na poľovačky a s dedom ma učili kátať drevo a kosiť obyčajnou kosou...

Tomu hovorím pripravená do života. Zaskočilo vás napriek tomu niečo?

Asi by som nepovedala, že zaskočilo. Ale keď som porodila prvého syna, uvedomila som si, ako mi materstvo úplne premiešalo plány a zmenilo život. Otehotnela som totiž už v poslednom ročníku na VŠMU, štátnice som robila s veľkým bruchom a s diplomom som takmer rovno bežala do pôrodnice. A keď som potom držala syna v náručí, došlo mi, že s herectvom je asi koniec a budem sa ho musieť vzdať. Lebo s dieťaťom, na ktoré som bola viac-menej sama, to skrátka nedám – ráno skúšať, poobede skúšať a večer ešte odchádzať na predstavenia. A priznávam, že to bolo pre mňa dosť boľavé, už počas školy sa mi totiž darilo – robila som film aj divadlo, a dodnes ho mám doslova hlboko v srdci.

Ale nestratili ste sa. A na obrazovku ste sa dostali ako moderátorka.

Moderovanie sa mi totiž zdalo herectvu také najbližšie, normálne som sa teda prihlásila na konkurz a nakoniec som v televízii strávila sedem rokov, až kým som neodišla na materskú znova.

Mnohé známe tváre dnes však trhajú rekordy v tom, ako rýchlo sa z nej vrátia späť...

Ja som naopak po nej dala výpoveď. Mala som totiž pocit, že som prešla všetkými veľkými formátmi, ktorými som mohla, a už sa nemám až tak kam posúvať. Ja som však človek, ktorý to potrebuje.

KTO JE?

Katka Jesenská je vyštudovaná herečka, moderátorka a producentka. Miluje módu a v minulosti mala niekoľko obchodov s kolekciami viacerých zvučných značiek. Svoje skúsenosti pri prerábaní chalupy využila na napísanie námetu relácie Na chalupe, ktorú uvádza na TV JOJ, a okrem nej sa venuje vzdelávaniu.

„Prišli aj obdobia, keď som si v potravinách počítala, na čo v peňaženke mám.“

Normálne vás vidím, ako ste sa vtedy pozreli za seba a videli, že táto lúka je už pokosená, a šli ste skrátka hľadať ďalšiu.

(úsmev) Asi tak. Začala som podnikat' s módou, ktorá bola mojou srdcovou záležitosťou celý život a v podstate som sa k nej len vrátila. Už na materskej s prvým synom ma po roku totiž začali „žrať mrle“ a vtedy som si vymyslela taký malý krajčírsky salón. Zrekonštruovali sme na to doslova pivničné priestory, ja som robila návrhy a mala som dve krajčírky, s ktorými sme to šli. A naozaj sa to rozbehlo. Obliekala som dokonca manželky veľvyslancov a nakoniec som to dotiahla aj k vlastnej módnej prehliadke. Vtedy som pochopila, že keď človek robí niečo, čo má rád, naozaj to hneď vidno.

Nebyť teda toho, že sa vám vtedy trošku zamotal rodinný život, asi sa tu dnes nerozprávame o chalupách, ale možno o úspechu na newyorskom týždni módy... Život vám teda občas prehadzoval výhybky, nikdy vás však nevykoľajil.

Naozaj som sa v živote ocitla asi vo všetkých situáciách, v ktorých sa dalo. Od pohodlného života až po skromné podmienky. Narodila som sa do rodiny, kde otec bol veľmi dobrý lekár, ktorý viedol kliniku, mama vysokoškolská profesorka, dedo dokonca generálmajor, takže sme nikdy netreli biedu. Rodičia nám so sestrou naozaj dopriali, ale na druhej strane nikdy ani jednu z nás nevychovali tak, že všetko dostane na tácke. Musela som sa vždy vedieť o seba postarať. A práve vďaka tomu sa dnes len tak

niečoho nezľaknem. Prišli totiž aj obdobia, keď som si v potravinách počítala, čo môžem kúpiť, na čo v peňaženke mám.

Rozmýšľam, či sa táto vaša nezlomnosť dá vôbec naučiť, alebo to máte priamo v génoch... Mimochodom, zdedili ich aj vaši chlapi?

Povedala by som, že každý je úplne iný. Jakub je už samostatná jednotka, má dvadsaťštyri rokov, takže už pracuje a žije sám. A je to taký mestský chalan. Mój pohľad na svet zdedil možno skôr štrnásťročný Samko, s ktorým máme zatiaľ tú chalupársku vášeň a lásku k prírode spoločnú. Aj sa mu snažím odovzdať všetko, čo som sama dostala a viem. A on je v tom veľmi zlatý, ako sa chce učiť – jednak mi totiž chce pomôcť, a jednak keď vidí na mne, s čím si dokážem poradiť, hoci som žena, tak chce aj on. O to viac, že je chlap. A práve to, že nie sú rovnakí, bola pre mňa nakoniec veľká škola – musela som sa totiž naučiť prijať, že každý má svoju cestu, a nechciet' im ju meniť, ani zametať.